

De ravenjongens

DE RAVENJONGENS

MAGGIE STIEFVATER

Vertaling Lia Belt

ISBN 978-90-494-0404-4

ISBN 978-94-023-2401-3 (e-book)

ISBN 978-90-528-6737-3 (audio)

NUR 334

Oorspronkelijke titel: *The Raven Boys*

Vertaling: Lia Belt

Omslagontwerp: Myriam Strasbourg, DPS Design en Prepress Studio

Omslagbeeld: © Myriam Strasbourg

Zetwerk: Mat-Zet bv, Huizen

© 2012 Maggie Stiefvater

© 2024 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekeryj bv, Amsterdam

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor Brenna, die goed is in dingen zoeken

*Ik stond lang en ver te staren in die duisternis
daar, ik stond me daar vol vrees te verwonderen,
te twijfelen, en dromen te dromen die geen sterveling
ooit eerder had durven dromen...*

– Edgar Allan Poe

*Een dromer is iemand die alleen zijn weg bij
maanlicht kan vinden, en zijn straf is dat hij
de dageraad eerder ziet dan de rest van de wereld.*

– Oscar Wilde

Proloog

Blue Sargent was vergeten hoe vaak ze al gehoord had dat ze haar ware liefde zou vermoorden.

Haar familie handelde in voorspellingen. Maar die voorspellingen waren meestal nogal vaag. Dingen als: *Er zal je vandaag iets vreselijks overkomen. Misschien iets met het cijfer zes. Of: Er komt geld aan. Hou je hand alvast op. Of: Je staat voor een belangrijk besluit, en dat besluit neemt zichzelf niet.*

De mensen die naar het felblauwe huisje op Fox Way nummer 300 kwamen, vonden de vaagheid van die voorspellingen niet erg. Het werd een spelletje, een uitdaging, om te herkennen wanneer die voorspellingen precies uitkwamen. Als een busje met daarin zes mensen tegen de auto van een cliënt opbotste, twee uur na zijn reading bij de helderziende, kon hij in zichzelf knikken met een gevoel van voltooiing en bevrijding. Als een buurman toevallig aanbood de oude grasmaaier van een cliënt te kopen net als zij wel wat extra geld kon gebruiken, herinnerde ze zich de voorspelling dat er geld aankwam en verkocht ze dat ding met het gevoel dat de verkoop was voorspeld. Of als een andere cliënt zijn vrouw hoorde zeggen: 'Dit is iets waarover een besluit moet worden genomen,' dan herinnerde hij zich dat diezelfde woorden door Maura Sargent waren uitgesproken boven een waaier van tarotkaarten en zou hij meteen tot actie overgaan.

Maar de onnauwkeurige aard van de voorspellingen nam ook iets van de kracht weg. Je kon ze afdoen als toeval, als ingevingen. Je kon erom grinniken op de parkeerplaats van de supermarkt wanneer je zoals beloofd een oude vriend tegenkwam. Een rilling krijgen als het getal zeventien op de elektriciteitsnota stond. Het besef dat zelfs al had je de toekomst onthuld, dat eigenlijk niets veranderde aan hoe je in het heden leefde. Die voorspellingen waren de waarheid, maar niet de hele waarheid.

‘Ik moet u waarschuwen,’ vertelde Maura altijd aan nieuwe cliënten, ‘dat deze reading accuraat zal zijn, maar niet specifiek.’

Zo was het gemakkelijker.

Maar dat was niet wat Blue te horen kreeg. Steeds opnieuw werd haar handpalm bekeken, fluwelige kaarten werden uit stapels geplukt en uitgespreid op het zachte tapijt in de woonkamer van een familievriendin. Duimen werden op het mystieke, onzichtbare derde oog gedrukt, waarvan ze zeiden dat het bij iedereen tussen de wenkbrauwen zat. Runen werden geworpen en dromen geïnterpreteerd, theebladeren onderzocht en seances uitgevoerd.

Alle vrouwen kwamen tot dezelfde conclusie, keihard en op onverklaarbare wijze ineens wel specifiek. Waar ze het allemaal over eens waren, in vele verschillende helderziende talen, was dit: als Blue haar ware liefde kuste, zou hij sterven.

Heel lange tijd had dit Blue dwarsgezet. Het was een specifieke waarschuwing, dat wel, maar een beetje zoals in een sprookje. Ze zeiden niet hoe haar ware liefde dan zou sterven. Ze zeiden niet hoelang hij nog zou blijven leven na de kus. Moest het een kus op de mond zijn? Zou een kuis kusje op zijn hand ook dodelijk zijn?

Tot haar elfde was Blue ervan overtuigd geweest dat ze zonder het te merken een besmettelijke ziekte zou oplopen. Als ze haar lippen maar één keer op haar hypothetische zielsverwant zou drukken, zou hij sterven aan een verwoestende ziekte die de moderne geneeskunde niet kon behandelen. Toen ze dertien was, concludeerde Blue dat hij in plaats daarvan door jaloezie om het leven zou komen. Een oud vriendje dat net opdook tijdens hun eerste kus, met een vuurwapen en een hart vol liefdesverdriet.

Toen ze vijftien werd, concludeerde Blue dat de tarotkaarten

van haar moeder gewoon spelkaarten waren en dat de dromen van haar moeder en de andere helderziende vrouwen voortkwamen uit mixdrankjes in plaats van een bovennatuurlijk inzicht, en dus deed hun voorspelling er niet toe.

Maar ze wist wel beter. De voorspellingen die van Fox Way 300 kwamen, waren niet specifiek, maar onmiskenbaar waar. Haar moeder had gedroomd over Blue's gebroken pols op haar eerste schooldag. Haar tante Jimi voorspelde de belastingaanslag van Maura tot op tien dollar nauwkeurig. Haar oudere nicht Orla begon altijd haar favoriete liedje te neuriën, een paar minuten voordat het op de radio kwam.

Niemand in huis twijfelde er eigenlijk ooit echt aan dat Blue voorbestemd was om haar ware liefde te doden met een kus. Maar het was een dreigement dat al zo lang in de lucht hing dat het zijn kracht had verloren. Op haar zesde was verliefdheid voor Blue nog zo ver weg dat het iets denkbeeldigs was.

En tegen de tijd dat ze zestien was, had Blue besloten dat ze nooit verliefd zou worden, dus maakte het niet uit.

Maar die overtuiging veranderde toen haar moeders halfzus Neeve naar hun stadje Henrietta kwam. Neeve was beroemd geworden door luidkeels te doen wat Blue's moeder stilletjes deed. Maura's readings vonden plaats in haar voorkamer, voornamelijk voor bewoners van Henrietta en de vallei eromheen. Neeve echter, deed haar readings op televisie, 's morgens om vijf uur. Ze had een website met oude, zacht belichte foto's waarop ze strak naar je staaarde. Vier boeken over het bovennatuurlijke droegen haar naam op het kaft.

Blue had Neeve nog nooit ontmoet, dus ze wist meer over haar halftante na wat vluchtig zoeken op internet dan uit persoonlijke ervaring.

Blue wist niet zeker waarom Neeve op bezoek kwam, maar ze wist wel dat haar aanstaande komst een heleboel gefluisterde gesprekken opriep tussen Maura en haar twee beste vriendinnen, Persephone en Calla; het soort gesprekken dat stilviel, waarbij slokken koffie werden genomen en met pennen op tafel werd getikt zodra Blue de kamer binnenkwam.

Maar Blue maakte zich niet zoveel zorgen om Neeve's komst.

Wat was één vrouw meer of minder in een huis dat er al barstensvol mee zat?

Neeve verscheen uiteindelijk op een avond in de lente, toen de toch al lange schaduwen van de bergen ten westen van hen nog langer leken dan normaal. Toen Blue voor haar opendeed, dacht ze heel even dat Neeve een onbekende oude vrouw was, maar toen raakten haar ogen gewend aan het wazige rode licht dat door de bomen viel en zag ze dat Neeve amper ouder was dan haar moeder, en dus helemaal niet zo oud.

Buiten, in de verte, jankten jachthonden. Blue kende dat geluid maar al te goed; elke herfst ging de Aglionby Jachtclub bijna ieder weekend op pad met paarden en jachthonden. Blue wist wat hun woeste gehuil op dit moment betekende: ze waren iets op het spoor.

‘Jij bent Maura’s dochter,’ zei Neeve, en voordat Blue kon antwoorden, voegde ze eraan toe: ‘Dit is het jaar dat je verliefd wordt.’

1

Het was ijskoud op het kerkhof, al voordat de doden kwamen.

Elk jaar kwamen Blue en haar moeder Maura naar dezelfde plek, en elk jaar was het koud. Maar dit jaar, nu Maura er niet bij was, voelde het kouder.

Het was 24 april, de avond voor Sint-Marcus. Voor de meeste mensen ging Sint-Marcusdag onopgemerkt voorbij. Het was geen vrije dag van school. Je kreeg geen cadeautjes. Er waren geen kostuums of festivals. Er waren geen Sint-Marcusdag-uitverkopen, geen Sint-Marcusdag-kaarten in de winkels, geen speciale televisieprogramma's die je maar eens per jaar zag. Niemand omcirkelde 25 april op de kalender. In feite waren de meeste levende mensen zich er niet eens van bewust dat er zelfs maar een dag naar Sint-Marcus vernoemd was.

Maar de doden wisten het.

Terwijl Blue rillend op het stenen muurtje zat, hield ze zich voor dat het in ieder geval dit jaar niet regende. Dat was al iets.

Elke Sint-Marcusavond was dit de plek waar Maura en Blue heen reden: een afgelegen kerkje dat al zo oud was dat niemand meer wist hoe het heette. De ruïne stond in de dicht beboste heuvels buiten Henrietta, nog een paar kilometer van de bergen zelf. Alleen de buitenmuren stonden nog overeind; het dak en de vloeren waren lang geleden al ingestort. Wat niet was weggerot, ging

verborgen onder woekerende klimplanten en ranzig ruikende, jonge boompjes. Rondom de kerk stond een stenen muur, alleen onderbroken door een overdekte poort die net breed genoeg was voor een doodskist met dragers. Een paadje dat hardnekkig ongevoelig leek te zijn voor onkruid leidde naar de oude kerkdeur.

‘Ah,’ siste Neeve, die mollig maar merkwaardig elegant naast Blue op het muurtje zat. Ook nu, net als de eerste keer dat ze Neeve had ontmoet, viel het Blue op wat voor merkwaardig mooie handen ze had. Mollige polsen gingen over in zachte, haast kinderlijke handpalmen en slanke vingers met ovale nagels.

‘Ah,’ mompelde Neeve opnieuw. ‘Vannacht is een nacht.’ Ze zei het zo: *Vannacht is een nácht*, en terwijl ze dat deed, kreeg Blue een beetje kippenvel. Blue had de afgelopen tien Sint-Marcusavonden op wacht gezeten met haar moeder, maar vannacht voelde anders.

Vannacht was een nácht.

Dit jaar, voor de eerste keer, en om redenen die Blue niet begreep, had Maura Neeve gestuurd in plaats van zelf de wacht te houden bij de kerk. Haar moeder had Blue gevraagd of ze zoals gebruikelijk mee wilde gaan, maar eigenlijk was het geen vraag geweest. Blue was altijd gegaan; ze zou nu ook weer gaan. Ze had toch geen andere plannen voor Sint-Marcusavond. Maar het moest gevraagd worden. Maura had ergens voor Blue's geboorte al besloten dat het barbaars was om kinderen bevelen te geven, en dus was Blue opgegroeid in een omgeving vol dwingende vraagtekens.

Blue opende en sloot haar koude vuisten. De randen van haar vingerloze handschoenen begonnen te rafelen; ze had ze vorig jaar zelf gebreid, niet al te best, maar ze waren een soort van trashy chic. Als ze niet zo ijdel was geweest, had Blue de saaie maar functionele handschoenen kunnen aantrekken die ze voor kerst had gekregen. Maar ze was wel ijdel, dus had ze in plaats daarvan haar rafelige vingerloze handschoenen aan, die veel cooler maar ook kouder waren, en niemand die ze zag, behalve Neeve en de doden.

April in Henrietta bestond meestal uit prettige, zachte dagen, waarin slapende bomen werden overgehaald om uit te lopen en

verliefde lieveheersbeestjes tegen ruiten botsten. Maar niet vanavond. Het leek wel winter.

Blue keek op haar horloge. Een paar minuten voor elf. De oude legenden adviseerden om de kerkwacht om middernacht te houden, maar de doden letten niet zo op de tijd, vooral niet als er geen maan was.

Anders dan Blue, die niet zoveel geduld had, was Neeve een elegant standbeeld op de oude kerkmuur: haar handen verstrengeld, haar enkels gekruist onder een lange wollen rok. Blue, in elkaar gedoken, kleiner en magerder, was een onrustige, blinde waterspuwer. Het was geen nacht voor haar normale ogen. Het was een nacht voor zieners en helderzienden, heksen en mediums. Met andere woorden: de rest van haar familie.

In de stilte vroeg Neeve: 'Hoor je iets?' Haar ogen glinsterden in het donker.

'Nee,' antwoordde Blue, want ze hoorde niets. Toen vroeg ze zich af of Neeve het had gevraagd omdat zij wél iets hoorde.

Neeve keek naar haar met dezelfde blik die ze had op al haar foto's op de website; die met opzet afschrikwekkende, bovennatuurlijk sturende blik die net iets te lang aanhield en je een onbehaaglijk gevoel gaf. Een paar dagen nadat Neeve was gearriveerd, was Blue er zodanig door van streek geweest dat ze er iets over had gezegd tegen Maura. Ze stonden op elkaar gepakt in hun enige badkamer, Blue om zich klaar te maken voor school, Maura onder de douche.

Blue, die probeerde al haar donkere plukken in een paardenstaartje te proppen, had gevraagd: 'Móét ze altijd zo staren?'

In de douchecabine maakte haar moeder tekeningetjes op de beslagen glazen deur. Ze had even gelachen; een paar stukjes blote huid waren zichtbaar achter de lange, gekruiste strepen die ze trok. 'O, dat is gewoon Neeve's handelsmerk.'

Het leek Blue dat je beter met iets anders bekend kon staan.

Op het kerkhof zei Neeve raadselachtig: 'Er valt een boel te horen.'

Het punt was: dat was niet zo.

In de zomer klonken de heuvels levendig door de zoemende insecten, spotlijsters die naar elkaar riepen, raven die naar auto's

krasten. Maar het was vanavond te koud en er was niets wakker.

‘Ik hoor zulke dingen niet,’ zei Blue, een beetje verbaasd dat Neeve dat niet al wist. In Blue’s ontzettend helderziende familie was zij een uitzondering, een buitenstaander bij de levendige gesprekken die haar moeder en tantes en nichten hielden met een wereld die voor de meeste mensen verborgen was.

Het enige bijzondere aan Blue was iets wat ze zelf niet kon waarnemen. ‘Ik hoor net zoveel van een gesprek als de telefoon. Ik maak alles alleen luider voor de anderen.’

Neeve had haar blik nog steeds niet afgewend. ‘Dus daarom wilde Maura zo graag dat je meeinging. Laat ze je ook bij haar readings zitten?’

Blue huiverde bij die gedachte. Een flink aantal cliënten die binnenkwamen op Fox Way nummer 300 waren ongelukkige vrouwen die hoopten dat Maura liefde en rijkdom in hun toekomst zou zien. Ze moest er niet aan denken om daar de hele dag bij in huis opgesloten te zitten. Blue wist dat het voor Maura heel verleidelijk moest zijn om haar erbij te hebben, omdat zij de helderziende krachten van haar moeder versterkte. Toen ze jonger was, had ze het jammer gevonden dat Maura haar maar zo zelden bij een reading riep, maar nu Blue wist hoezeer ze het talent van anderen versterkte, was ze onder de indruk van Maura’s zelfbeheersing.

‘Alleen bij heel belangrijke,’ antwoordde ze.

Neeve’s blik was nu over de subtiele grens tussen storend en eng heen gegaan. ‘Het is iets om trots op te zijn, weet je,’ zei ze. ‘Het is heel zeldzaam en waardevol als je de helderziende gaven van een ander kunt versterken.’

‘Nou, geweldig,’ zei Blue, maar ze bedoelde het niet gemeen; eerder als grapje. Al zestien jaar had ze de tijd gehad om te wennen aan het idee dat zij geen toegang had tot het bovennatuurlijke. Ze wilde niet dat Neeve dacht dat ze daardoor aan een identiteitscrisis leed. Ze peuterde aan een rafelrandje van haar handschoen.

‘En je hebt nog meer dan genoeg tijd om je eigen intuïtieve gaven te ontwikkelen,’ voegde Neeve eraan toe. Haar blik leek hongerig.

Blue antwoordde niet. Ze had geen zin om andere mensen hun toekomst te voorspellen. Ze had veel meer zin om de wijde wereld in te gaan en haar eigen toekomst te ontdekken.

Neeve sloeg eindelijk haar ogen neer. Terwijl ze wat met haar vinger door het stof op de stenen tussen hen in tekende, zei ze: 'Op weg de stad in kwam ik langs een school. Aglionby Academy. Zit jij daar ook op?'

Blue's ogen werden groot. Natuurlijk kon Neeve, als buitenstaander, het niet weten. Maar dan nog had ze het eigenlijk wel kunnen raden bij het zien van het enorme stenen gebouw en de parkeerplaats vol Duitse auto's. Aglionby was niet het soort school dat zij zich konden veroorloven.

'Dat is een jongensschool. Voor de zonen van politici en oliebaronnen en...' – Blue probeerde te bedenken wie er verder nog rijk genoeg was om zijn kinderen naar Aglionby te sturen – '...de zonen van maitresses die leven van zwijggeld.'

Neeve trok één wenkbrauw op, maar ze keek niet opzij.

'Nee, echt, ze zijn vreselijk,' zei Blue. April was een slechte tijd voor de jongens van Aglionby; naarmate het warmer werd, begonnen de cabrio's te verschijnen, met jongens in zulke sjofele shorts dat alleen echt rijken ze zouden durven dragen. Doorde-weeks droegen ze allemaal het Aglionby-uniform: kakibroeken en v-halstruien met een ravenembleem. Zo kon je het oprukkende leger gemakkelijk herkennen. Ravenjongens.

Blue ging door. 'Ze denken dat ze beter zijn dan wij en dat we allemaal stapelgek op ze zijn, en ze zuipen zich elk weekend halfdood en spuiten graffiti op het U VERLAAT HENRIETTA-bord.'

Aglionby Academy was de voornaamste reden waarom Blue haar twee leefregels had opgesteld. Eén: blij bij jongens uit de buurt, want die veroorzaken problemen. En twee: blij bij de jongens van Aglionby uit de buurt, want dat zijn klootzakken.

'Je lijkt me een heel verstandige tiener,' zei Neeve, en dat irriteerde Blue, want ze wist al dat ze een heel verstandige tiener was. Als je zo weinig geld had als de Sargents, dan werd verstandig over alles nadenken er met de paplepel ingegoten.

In het licht van de bijna volle maan zag Blue wat Neeve in het stof had getekend. 'Wat is dat? Mam tekende het ook al.'

‘O ja?’ vroeg Neeve. Ze bekeken de tekening. Het waren drie gebogen, kruisende lijnen, die een langwerpig soort driehoek vormden. ‘Heeft ze gezegd wat het was?’

‘Ze tekende het op de douchedeur. Ik heb er niet naar gevraagd.’

‘Ik heb het gedroomd,’ zei Neeve met vlakke stem, waardoor er een onaangename rilling langs Blue’s nek liep. ‘Ik wilde zien hoe het eruitzag als ik het tekende.’ Ze wreef met haar vingers over de tekening en stak toen ineens haar mooie hand op. ‘Volgens mij komen ze eraan.’

Daarom waren Blue en Neeve hier. Elk jaar zat Maura op de muur, met haar knieën opgetrokken onder haar kin, starend naar niets, en somde ze namen op tegen Blue. Voor Blue was er niets te zien op het kerkhof, maar voor Maura was het er vol met doden. Niet de mensen die nu dood waren, maar de geesten van mensen die in het komende jaar zouden overlijden. Voor Blue was het altijd geweest alsof ze één helft van een gesprek hoorde. Soms herkende haar moeder de geesten, maar vaak moest ze hen naar hun naam vragen.

Maura had een keer gezegd dat als Blue er niet bij was, ze hen niet kon overhalen antwoord te geven; de doden konden Maura niet zien als Blue er niet bij was.

Het was een goed gevoel om nodig te zijn, maar soms wenste Blue dat nodig zijn minder aanvoelde als een synoniem voor bruikbaar zijn.

De kerkwacht was van groot belang voor een van Maura’s ongewoonst bekende diensten. Zolang cliënten in de buurt woonden, garandeerde Maura dat ze het hun zou laten weten als zij of een naaste die ook in de buurt woonde het komende jaar zou sterven. Wie zou daar nou niet voor willen betalen? Nou, het eerlijke antwoord was: het grootste deel van de wereld, aangezien de meeste mensen niet in helderzienden geloven.

‘Zie je iets?’ vroeg Blue. Ze wreef even energiek in haar gevoellose handen voordat ze een notatieblokje en pen van de muur griste.

Neeve zat heel stil. ‘Iemand raakte net mijn haar aan.’

Weer liep er een rilling over Blue’s armen. ‘Een dode?’

‘De toekomstige doden moeten de lijkenweg door de poort vol-

gen,' zei Neeve met hese stem. 'Dit is waarschijnlijk een andere... geest die is aangetrokken door jouw energie. Ik wist niet dat je zoveel effect zou hebben.'

Maura had nooit gezegd dat ook andere doden tot Blue werden aangetrokken. Misschien omdat ze haar niet bang had willen maken. Of misschien had Maura ze gewoon niet gezien; misschien was zij net zo blind voor die andere geesten als Blue.

Blue werd zich onbehaaglijk bewust van de lichte bries die ze op haar gezicht voelde, die Neeve's krullende haar in beweging zette. Onzichtbare, ordelijke geesten van mensen die nog niet echt dood waren, waren één ding. Geesten die niet op het pad hoefden te blijven, waren iets anders.

'Zijn ze...' begon Blue.

'Wie ben jij? Robert Neuhmann,' onderbrak Neeve haar. 'Hoe heet je? Ruth Vert. Hoe heet jij? Frances Powell.'

Snel krabbelend om haar bij te benen schreef Blue de namen fonetisch op terwijl Neeve ze opsomde. Af en toe keek ze naar het pad in een poging iets te zien. Maar zoals altijd zag zij alleen het woekerende vingergras, de amper zichtbare eiken. En de zwarte muil van de kerkdeur, waar onzichtbare geesten door naar binnen gingen.

Niets te horen, niets te zien. Geen bewijs dat er doden waren, op hun namen na die ze in haar notitieblokje schreef. Misschien had Neeve gelijk. Misschien had Blue toch een beetje een identiteitscrisis. Soms leek het nogal oneerlijk dat alle verwondering en macht die haar familie omringde alleen in de vorm van papiertjes bij Blue terecht kwam.

Maar ik kan er in ieder geval deel van uitmaken, dacht Blue grimmig, hoewel ze het gevoel had dat ze er ongeveer net zoveel bij hoorde als een blindengeleide hond. Ze hield het notitieblokje voor haar gezicht, heel, heel, heel dichtbij, zodat ze het in het donker kon lezen.

Het was een lijst van namen die zeventig of tachtig jaar geleden in de mode waren: Dorothy, Ralph, Clarence, Esther, Herbert, Melvin. Veel van de achternamen waren hetzelfde. In de vallei woonden verschillende oude families die niet zozeer machtig waren, als wel groot.

Ergens buiten Blue's gedachten werd Neeve's toon nadrukkelijker.

'Hoe heet je?' vroeg ze. 'Pardon! Hoe heet je?' De uitdrukking van consternatie paste niet bij haar gezicht.

Onwillekeurig volgde Blue Neeve's blik naar het midden van het kerkhof.

En ze zag iemand.

Blue's hart bonsde als een vuist tegen haar borstbeen. Na die hartslagen was de figuur er nog steeds. Waar niets had moeten zijn, liep iemand.

'Ik zie hem,' zei Blue. 'Neeve, ik zie hem.'

Blue had zich altijd verbeeld dat de geesten in een nette rechte stoet zouden langslopen, maar deze geest dwaalde aarzelend rond. Het was een jongeman in een broek en trui, met warrig haar. Hij was niet helemaal doorzichtig, maar hij was ook niet helemaal hier. Zijn gestalte was troebel als vuil water en zijn gezicht onduidelijk. Er viel niets aan hem te herkennen, behalve dat hij jong was. Hij was zo jong. Dat was het moeilijkste.

Blue zag dat hij even bleef staan en zijn vingers tegen de zijkant van zijn neus en slaap legde. Het was zo'n merkwaardig levend gebaar dat Blue een beetje misselijk werd. Toen strompelde hij verder, alsof hij een duw in de rug had gekregen.

'Vraag zijn naam,' siste Neeve. 'Hij geeft mij geen antwoord, en ik moet de andere namen ook nog hebben!'

'Ik?' antwoordde Blue, maar ze liet zich van het muurtje glijden. Haar hart bonsde nog altijd tegen haar ribbenkast. Ze voelde zich een beetje belachelijk toen ze vroeg: 'Hoe heet je?'

Hij leek haar niet te horen. Zonder op of om te kijken liep hij door naar de kerkdeur, langzaam en verward.

Is dit hoe we de dood ingaan? vroeg Blue zich af. *Struikelend vervagen in plaats van zelfbewust het eind tegemoet treden?*

Terwijl Neeve vragen begon te roepen naar anderen, liep Blue naar de dolende geest toe.

'Wie ben jij?' riep ze van veilige afstand toen hij zijn handen tegen zijn voorhoofd drukte. Zijn gedaante had helemaal geen omtrekken, zag ze nu, en zijn gezicht was echt leeg. Er was eigenlijk helemaal niets aan hem wat hem menselijk maakte, maar

toch zag ze een jongen. Iets vertelde haar geest wat hij was, ook al kregen haar ogen het niet mee.

Het was niet spannend om hem te zien, zoals ze had verwacht. Het enige wat ze kon denken was: *Hij zal binnen een jaar dood zijn.* Hoe kon Maura dat verdragen?

Blue sloop dichterbij. Ze was dicht genoeg bij hem om hem aan te raken toen hij doorliep, maar nog altijd gaf hij geen teken dat hij haar zag. Zo dicht bij hem had ze ijsskoude handen. Haar hart was ijsskoud. Onzichtbare geesten die zelf geen warmte hadden, zogen haar energie op en bezorgden haar kippenvel.

De jongeman stond op de drempel van de kerk en Blue wist, ze wist gewoon dat als hij de kerk in stapte, ze geen kans meer zou krijgen om zijn naam te horen.

'Alsjeblieft,' zei Blue, zachter dan eerst. Ze stak haar hand uit en raakte het uiterste randje van zijn niet-aanwezige trui aan. De kou spoelde als angst door haar heen. Ze probeerde zich vast te houden aan wat haar altijd was verteld: geesten putten al hun energie uit hun omgeving. Het gevoel dat Blue nu had, werd alleen maar veroorzaakt doordat hij haar gebruikte om zichtbaar te blijven.

Maar toch voelde het heel erg aan als angst.

'Mag ik je naam weten?' vroeg ze.

Hij keek haar aan, en ze beseftte met een schok dat hij een Aglionby-trui droeg.

'Gansey,' zei hij. Hoewel zijn stem zacht klonk, was het geen fluistering. Het was een echte stem, van ergens bijna te ver weg om te horen.

Blue bleef kijken naar zijn warrige haar, de suggestie van starrende ogen, de raaf op zijn trui. Zijn schouders waren kletsnat, zag ze, en de rest van zijn kleding droeg spetters van de regen, van een hoosbui die nog niet was gevallen. Van zo dichtbij rook ze iets muntachtigs, waarvan ze niet zeker wist of het iets van hem was, of iets van alle geesten.

Hij was zo echt. Nu het eindelijk gebeurde, nu ze hem eindelijk zag, voelde het helemaal niet als iets magisch. Het voelde alsof ze in een graf keek en zag dat het naar haar terugkeek.

'Is dat alles?' fluisterde ze.

Gansey sloot zijn ogen. 'Dat is alles.'

Hij viel op zijn knieën; een geluidloos gebaar van een jongen zonder echt lichaam. Zijn ene hand zette hij in het zand, de vingers tegen de grond gedrukt. Blue zag het zwart van de kerk duidelijker dan de gebogen omtrek van zijn schouder.

'Neeve,' zei Blue. 'Neeve, hij gaat... dood.'

Neeve was vlak achter haar komen staan. 'Nog niet,' antwoordde ze.

Gansey was nu bijna weg. Hij vervaagde in de kerk, of de kerk vervaagde in hem.

Blue's stem was heser dan haar beviel. 'Waarom... Waarom kan ik hem zien?'

Neeve keek achterom, ofwel omdat er nog meer geesten aankwamen, ofwel omdat ze er niet aankwamen. Dat wist Blue niet. Tegen de tijd dat ze weer terugkeek, was Gansey helemaal verdwenen.

Nu al voelde Blue de warmte terugkeren in haar huid, maar iets achter haar longen bleef ijzig. Een gevaarlijk, zuigend gevoel dat zich binnen in haar leek te openen: verdriet of spijt.

'Er zijn maar twee redenen waarom een niet-ziener een geest zou zien op Sint-Marcusavond, Blue. Of je bent zijn ware liefde,' zei Neeve, 'of jij hebt hem vermoord.'

2

‘Met mij,’ zei Gansey.

Hij draaide zich om naar zijn auto. De heloranje motorkap van de Camaro stond omhoog, al was het meer als symbool van overgave dan om een praktische reden. Adam, vriend van alle auto's, zou misschien hebben kunnen bepalen wat er nu weer aan de hand was, maar Gansey kon dat beslist niet.

Hij was ongeveer anderhalve meter naast de snelweg tot stilstand gekomen, en nu stonden de brede banden van de auto scheef op de graspollen in de berm.

Een vrachtwagen scheurde langs zonder vaart te minderen; de Camaro wiebelde ervan.

Aan de andere kant van de lijn antwoordde zijn huisgenoot Ronan Lynch: ‘Je hebt geschiedenis gemist. Ik dacht dat je ergens dood in een greppel lag.’

Gansey zwiepte zijn pols omhoog en keek op zijn horloge. Hij had wel meer gemist dan alleen geschiedenis. Het was elf uur, en nu al leek de kilte van de afgelopen nacht onwaarschijnlijk.

Naast zijn horlogebandje zat een mug vast in het zweet op zijn huid; hij schoot hem eraf. Gansey had een keer gekampeerd toen hij jonger was. Daar waren tenten bij komen kijken. Slaapzakken. Een Range Rover die verderop met stationair draaiende motor geparkeerd stond voor wanneer hij en zijn vader er geen zin meer

in hadden. Het was een totaal andere ervaring geweest dan de afgelopen nacht.

‘Heb je aantekeningen voor me gemaakt?’ vroeg hij.

‘Nee,’ antwoordde Ronan. ‘Ik dacht dat je ergens dood in een greppel lag.’

Gansey blies zand van zijn lippen en verschoof de telefoon tegen zijn wang. Hij zou wél aantekeningen voor Ronan hebben gemaakt. ‘De Pig is ermee opgehouden. Kom me halen.’

Een sedan hield zijn vaart in tijdens het passeren, en de inzittenden staarden uit het raampje. Gansey was geen onaardig uitziende jongen en de Camaro was ook niet al te lelijk om naar te kijken, maar deze aandacht had niet zozeer te maken met uiterlijk, maar meer met het nieuwtje van een jongen van Aglionby die met een schaamteloos oranje auto met panne langs de weg stond. Gansey was zich er maar al te zeer van bewust dat men in het kleine Henrietta in Virginia niets liever zag dan dat er vernederende dingen gebeurden met jongens van Aglionby, behalve misschien dat er vernederende dingen gebeurden met hun families.

‘Kom op, man,’ zei Ronan.

‘Je gaat toch niet naar school. En het is bijna lunchpauze.’ Toen voegde hij er plichtmatig aan toe: ‘Alsjeblieft.’

Ronan zweeg een hele poos. Hij was goed in zwijgen; hij wist dat mensen zich er opgelaten door voelden. Maar Gansey was er dankzij lange ervaring immuun voor. Terwijl hij wachtte tot Ronan antwoordde, boog hij zich voorover in de auto om te kijken of er iets te eten in het dashboardkastje zat. Behalve een EpiPen lag er een reep gedroogd vlees, maar de houdbaarheidsdatum was van twee jaar geleden. Misschien had het ding er al wel in gelegen toen hij de auto kocht.

‘Waar sta je?’ vroeg Ronan uiteindelijk.

‘Naast het bord van Henrietta op de 64. Neem een hamburger voor me mee. En een paar liter benzine.’ De tank was nog niet leeg, maar het kon nooit kwaad.

Ronans stem klonk ijzig. ‘Gansey.’

‘En neem Adam ook mee.’

Ronan hing op. Gansey trok zijn trui uit en gooide die achter

in de Camaro. Het piepkleine achterbankje van de auto was een rommelige verzameling van alledaagse dingen – een scheikundeboek, een schrift met frappuccinovlekken, een half dichtgeritste cd-houder waaruit de schijfjes over de achterbank gleden – die hij in de afgelopen anderhalf jaar in Henrietta had vergaard. Verfrommelde wegenkaarten, uitdraaien, zijn altijd aanwezige dagboek, een zaklantaarn, wilgenhout. Toen Gansey een digitale recorder uit de rommel plukte, dwarrelde er een pizzabonnetje (één grote pizza, half worst, half avocado) op de bank en voegde zich daar bij zeker zes identieke bonnetjes met alleen een andere datum erop.

De hele nacht had hij voor de monsterlijk moderne Church of the Holy Redeemer gezeten, met de recorder aan en zijn oren gespitst, wachtend op... iets. De sfeer was niet bepaald magisch geweest.

Mogelijk was het niet de beste plek om contact te maken met de toekomstige doden, maar Gansey had zijn hoop gevestigd op de kracht van Sint-Marcusavond. Niet dat hij had verwacht de doden te zullen zien. Alle bronnen zeiden dat kerkwachters helderziend moesten zijn, en Gansey zag sowieso geen steek als hij zijn contactlenzen niet indeed. Hij had gewoon gehoopt... op iets. En dat had hij ook gekregen. Hij wist alleen nog niet wat dat iets was.

Met de digitale recorder in zijn hand leunde Gansey tegen de zijkant van de auto om te wachten, afgeschermd van de windvlagen van passerend verkeer. Aan de andere kant van de vangrail strekte zich een groen veld uit, omlaag naar de bomen. Daarachter verrees de mysterieuze blauwe kam van de bergen.

Op de stoffige neus van zijn schoen tekende Gansey de gebogen vorm van de veelbelovende bovennatuurlijke energielijn die hem hierheen had geleid. De bries vanuit de bergen die in zijn oren floot, klonk als een ingehouden schreeuw; geen fluistering, maar een luide kreet van zo ver weg dat je hem amper hoorde.

Het punt was dat Henrietta eruitzag als een plek waar magie mogelijk was. De vallei leek geheimen te fluisteren. Het was eenvoudiger te geloven dat ze zich gewoon niet aan Gansey wilden openbaren dan dat ze helemaal niet bestonden.

Zeg alsjeblieft gewoon waar je bent.

Zijn hart deed pijn van verlangen, en dat het zo moeilijk uit te leggen was, maakte het niet minder pijnlijk.

De BMW van Ronan Lynch stopte achter de Camaro. De normaal zo glanzende antracietgrijze lak was groen van de pollen. Gansey voelde de bas van de stereo al in zijn voeten voordat hij de melodie herkende. Toen hij opstond, opende Ronan net zijn portier. Op de passagiersstoel zat Adam Parrish, het derde lid van het viertal van Ganseys beste vrienden. De knoop van Adams stropdas oogde netjes boven de kraag van zijn trui. Zijn slanke hand drukte Ronans dunne mobiele telefoon stevig tegen zijn oor.

Door het geopende autoportier keken Adam en Gansey elkaar heel even aan. Adams gefronste wenkbrauwen vroegen: *Heb je iets gevonden?* en Ganseys grote ogen antwoordden: *Zeg jij het maar.*

Adam draaide het volume van de stereo lager en zei iets in de telefoon.

Ronan sloeg het portier dicht – hij sloeg altijd met alles – voordat hij naar de kofferbak liep. ‘Die eikel van een broer van me wil dat we vanavond naar Nino’s komen,’ zei hij. ‘Voor *Ashley.*’

‘Heb je die aan de telefoon?’ vroeg Gansey. ‘Wat is *Ashley?*’

Ronan tilde een jerrycan uit de achterbak en deed weinig moeite om het vette ding buiten bereik van zijn kleren te houden. Net als Gansey droeg hij het Aglionby-uniform, maar zoals altijd kreeg hij het voor elkaar om het er vreselijk sjofel uit te laten zien. Zijn stropdas was geknoopt volgens een methode die je het best kon omschrijven als *minachting* en de panden van zijn overhemd kwamen onder zijn trui uit. Zijn glimlach was ijl en scherp. Ronans BMW leek op een haai, maar dat had de auto vast van hem geleerd. ‘Declans nieuwste. We moeten ons voor haar opdoffen.’

Het stond Gansey tegen om op te zitten en pootjes te geven voor Ronans oudere broer, een leerling van de hogere klassen op Aglionby, maar hij begreep waarom het moest. Vrijheid was iets ingewikkelds bij de familie Lynch, en op dit moment had Declan de sleutel ervan in handen.

Ronan ruidde de jerrycan om voor de digitale recorder. ‘Hij wil het per se vanavond doen, omdat hij weet dat ik naar school moet.’